

Arrest

nr. 220 578 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende tot zes maal toe een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn zus L. A. met Nederlandse nationaliteit. De eerste aanvraag dateert van 23 september 2015. Op 27 december 2018 dient verzoeker voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn zus. Deze aanvraag is geweigerd op 19 april 2019 en de bijlage 20 is aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2019.

Op 23 april 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: L. (...)

voornaam: K. (...)

geboortedatum: 26.02.1986

geboorteplaats: Agoe Nyive

nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 25.04.2017.

Het gegeven dat de zus en schoonbroer van betrokkene zich in België hebben gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Togo niet in de weg staan. Betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn zus. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn zus en diens man. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België, maar wel een verloofde, namelijk de Belgische onderdane K. V. D. H. (...) °9.08.1991. Het feit dat betrokkene een relatie heeft met een Belgische onderdane en de intentie heeft om met haar te huwen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes partner kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Togo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten van 18.05.2018 dat hem betekend werd op 23.05.2018. Betrokkene verliet het grondgebied echter niet binnen de 30 dagen en diende nadien, op 26.06.2018 een nieuwe aanvraag in.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 25.04.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een ingediend

Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn zus L. A. (...) °14.02.1972, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 23.09.2015, werd op 21.03.2016 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 12.04.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 6.10.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.10.2016 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes beroep tot nietigverklaring van deze bijlage 20 werd op 17.02.2017 door de RVV verworpen. Vervolgens diende betrokkene op 9.05.2017 opnieuw een aanvraag in in functie van zijn zus. Ook deze aanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 6.11.2017. Deze beslissing werd op 9.11.2017 aan betrokkene betekend. Nog geen maand later, op 23.11.2017, diende betrokkene voor de vier maal een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.05.2018 en aan betrokkene betekend op 23.05.2018 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Op 26.06.2018 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 21.12.2018 en aan betrokkene betekend op 27.12.2018, samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten (bijlage 20). Diezelfde dag, 27.12.2018, diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd op 19.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 23.04.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten van 18.05.2018 dat hem betekend werd op 23.05.2018. Betrokkene verliet het grondgebied echter niet binnen de 30 dagen en diende nadien, op 26.06.2018 een nieuwe aanvraag in.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 25.04.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een ingediend

Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn zus L. A. (...) °14.02.1972, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 23.09.2015, werd op 21.03.2016 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30

dagen. Minder dan een maand later, op 12.04.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 6.10.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.10.2016 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes beroep tot nietigverklaring van deze bijlage 20 werd op 17.02.2017 door de RVV verworpen. Vervolgens diende betrokkene op 9.05.2017 opnieuw een aanvraag in in functie van zijn zus. Ook deze aanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 6.11.2017. Deze beslissing werd op 9.11.2017 aan betrokkene betekend. Nog geen maand later, op 23.11.2017, diende betrokkene voor de vier maal een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.05.2018 en aan betrokkene betekend op 23.05.2018 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Op 26.06.2018 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 21.12.2018 en aan betrokkene betekend op 27.12.2018, samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten (bijlage 20). Diezelfde dag, 27.12.2018, diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd op 19.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 23.04.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene diende zes maal een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van zijn zus. Deze aanvragen werden allen geweigerd.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is omwille van familie. Hij verklaart tevens niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat zijn verloofde hier is en omdat er geen werk is in Togo. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en vertrouwensbeginsel, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en van de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ouhrami van 26 juli 2017.

Verzoeker betoogt, verwijzend naar het arrest Ouhrami, dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf de datum dat betrokkene het grondgebied heeft verlaten. Verzoeker verwijst vervolgens naar zijn aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn zus en de ‘oranje kaart’ die geldig was voor de duur van zes maanden, met name tot 27 juni 2019.

3.3.2.2. Beoordeling

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en het vertrouwensbeginsel door de

bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is aldus onontvankelijk bij gebrek aan een toelichting van het middel.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient op het eerste zicht te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, waardoor er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, hem betekend op 25 april 2017 waardoor er grond is om de bestreden beslissing te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet. Ook wordt gemotiveerd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 1°, 5° en 6° van de vreemdelingenwet en wel nu er sprake is van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 23 mei 2018, ook geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod en tot zesmaal toe een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus heeft ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verweerder rekening hield met verzoekers verblijfsrechtelijke historiek in België alsook met het gegeven dat hij verklaarde verloofd te zijn. Verweerder motiveerde waarom hij gelet op dit gegeven nog geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt. Verzoeker geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven in dit verband. *Prima facie* blijkt geen schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 7, lid 1, 12° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]”

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat het inreisverbod, hem betekend op 25 april 2017 is opgeschort of opgeheven, is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij de bestreden beslissing mede grondt op artikel 7, lid 1, 12° van de vreemdelingenwet. Het feit dat de termijn van het inreisverbod pas ingaat wanneer hij het Schengengrondgebied heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 wordt geoordeeld dat de termijn van het inreisverbod pas daadwerkelijk een aanvang neemt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting.

Waar verzoeker verwijst naar zijn oranje kaart en dat deze geldig zou zijn tot 27 juni 2019 kan hij niet worden gevolgd. Het immatriculatieattest wordt afgegeven in functie van zijn aanvraag gezinshereniging en is geldig tot op de dag dat er een beslissing wordt genomen voor de verblijfsaanvraag, *in casu* op 19 april 2019, hem ter kennis gebracht op 23 april 2019. Een immatriculatieattest kan niet worden gelijkgesteld aan een verblijfsrecht. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen terecht dat het bezit van een immatriculatieattest niet betekent dat verzoeker ten tijde van de vrijheidsbeneming nog ‘legaal’ verbleef op het grondgebied, nu aan dit *instrumentum* geen *negotium* ten grondslag lag aangezien de weigeringsbeslissing dateert van 19 april 2019.

Waar verzoeker nog wijst op de beroepsmogelijkheid gedurende 30 dagen waarover hij nog beschikt tegen de bijlage 20, merkt de Raad op dat bij een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet het beroep geen automatisch schorsende werking heeft. De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*” van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie. Bij koninklijk besluit van 13

februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit) werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd:

“Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om op 23 april 2019 over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, datum waarop ook de bijlage 20 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waartegen geen van rechtswege schorsend beroep openstaat.

Verzoeker toont *prima facie* de schending van de aangevoerde artikelen en beginselen niet aan.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet correct en niet afdoende is gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. Er is geen belangenafweging gemaakt. Verzoeker verwijst naar zijn band met zijn zus maar ook naar zijn relatie met een Belgische onderdane en de intentie om te huwen.

3.3.2.4. Beoordeling

Vooreerst dient de Raad op te merken dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 39/79 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing. Bij gebreke aan een toelichting van het middel is dit onderdeel onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven met zijn zus en met een partner.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Om de vraag te kunnen beantwoorden of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoeker dus betoogt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dient er op te worden gewezen dat het *in casu* een eerste toegang betreft, zodat dat tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet dienstig is.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot zijn verloofde het volgende overwogen:

“Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België, maar wel een verloofde, namelijk de Belgische onderdane K. V. D. H. (...) °9.08.1991. Het feit dat betrokkene een relatie heeft met een Belgische onderdane en de intentie heeft om met haar te huwen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes partner kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Togo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

De Raad stelt verder vast dat niet kan worden ontkend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met zijn verklaring dat hij verloofd is. Verweerder gaf verder aan dat het feit de intentie te hebben om te huwen hem nog niet automatisch een recht op verblijf op het Belgische grondgebied geeft. Hij oordeelde dat een repatriëring naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat tot het recht op een privé- of gezinsleven en weerhoudt *in casu* als gevolg van de bestreden beslissing geen breuk in de gezins- of familiale relaties. De verloofde kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.

De Raad merkt daarbij op dat verzoeker op eender welk ogenblik gedurende de komende drie jaar een opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod indien een recht om in België te verblijven op basis van het gezinsleven alsnog komt vast te staan. De Raad merkt evenwel tevens op dat verzoeker blijkbaar op geen enkel ogenblik beroep instelde tegen de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die gepaard gingen met de weigering van de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet (met uitzondering van de tweede aanvraag en waarbij het annulatieberoep werd verworpen door de Raad) en aldus op geen enkel ogenblik aangaf dat deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die intussen definitief zijn geworden, in strijd zouden zijn met artikel 8 van het EVRM. Pas geconfronteerd met een op til zijnde gedwongen verwijdering van het grondgebied beroept verzoeker zich op dit verdragsartikel. Dit getuigt geenszins van een zorgvuldig handelen in hoofde van verzoeker om ten gepaste tijden op te komen tegen bepaalde maatregelen indien hij van oordeel is dat deze zijn grondrechten kunnen miskennen. De Raad benadrukt ook nog dat *in casu* het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014,

Paposhvili/België, § 142). *Prima facie* overtuigt verzoeker op dit punt niet. Hij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat geen redelijke dan wel geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd. Verzoeker maakt daarom in het licht van deze gegevens *prima facie* niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 8.1 van het EVRM een positieve verplichting rust op de Belgische staat. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn zus dient de Raad naar de rechtspraak van het EHRM te verwijzen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed/Nederland).

De Raad stelt vast dat verzoeker voorafgaandelijk aan de thans bestreden beslissing reeds zesmaal een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet indiende, die telkenmale werden afgewezen omdat verzoeker geen daadwerkelijke afhankelijkheid met zijn zus voor zijn vertrek naar België kon aantonen. Ook thans toont verzoeker in zijn verzoekschrift geen daadwerkelijk afhankelijkheid met zijn zus aan. Verzoeker overtuigt aldus niet dat hij over een beschermenswaardig gezinsleven beschikt met zijn zus, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt aangaande zijn aanvragen gezinshereniging met zijn zus het volgende gemotiveerd: *Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn zus L. A. (...) 14.02.1972, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 23.09.2015, werd op 21.03.2016 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 12.04.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 6.10.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.10.2016 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes beroep tot nietigverklaring van deze bijlage 20 werd op 17.02.2017 door de RvV verworpen. Vervolgens diende betrokkene op 9.05.2017 opnieuw een aanvraag in in functie van zijn zus. Ook deze aanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 6.11.2017. Deze beslissing werd op 9.11.2017 aan betrokkene betekend. Nog geen maand later, op 23.11.2017, diende betrokkene voor de vier maal een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.05.2018 en aan betrokkene betekend op 23.05.2018 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Op 26.06.2018 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 21.12.2018 en aan betrokkene betekend op 27.12.2018, samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten (bijlage 20). Diezelfde dag, 27.12.2018, diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd op 19.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 23.04.2019 aan betrokkene werd betekend.*

Betrokkene diende zes maal een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van zijn zus. Deze aanvragen werden allen geweigerd."

In de bestreden beslissing is aldus op afdoende wijze rekening gehouden met het verklaard gezinsleven met zijn zus en zijn verloofde. Verzoeker kan niet overtuigen waar hij betoogt dat er onvoldoende afgewogen is in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie met zijn zus.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.2.5. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 15 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt dat hij de politie geen toestemming gaf om zijn woning te betreden om hem vervolgens aan te houden. De politie had evenmin een vorm van wettelijke toelating om hem thuis op te pakken.

3.3.2.6. Beoordeling

De Raad stelt vast dat deze grief onontvankelijk is aangezien de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de vasthouding of de wijze waarop verzoeker meegenomen is voor een vasthouding. De aangevoerde schending is *prima facie* onontvankelijk.

3.3.2.7. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, tweede en derde lid en artikel 27, §3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat bij het opleggen van een detentiemaatregel het proportionaliteitsbeginsel moet worden gerespecteerd. Verzoeker meent dat uit de redenen van opsluiting niet blijkt dat er een onderzoek heeft plaatsgehad i.v.m. het risico van onderduiken. Verzoeker stelt dat er geen risico was op onderduiken aangezien hij woont op een voor de verwerende partij gekend adres.

3.3.2.8. Beoordeling

Andermaal dringt de vaststelling zich op dat de uiteenzetting bij het middel zich richt tegen de maatregel tot vasthouding die in de bestreden akte ligt besloten. De Raad herhaalt dat hij ter zake geen rechtsmacht heeft.

Verder uit verzoeker kritiek op het feit dat er een risico op onderduiken zou bestaan. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing werd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat:

“artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten van 18.05.2018 dat hem betekend werd op 23.05.2018. Betrokkene verliet het grondgebied echter niet binnen de 30 dagen en diende nadien, op 26.06.2018 een nieuwe aanvraag in.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 25.04.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een ingediend

Betrokkene diende tot zes maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn zus L. A. (...) °14.02.1972, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 23.09.2015, werd op 21.03.2016 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand later, op 12.04.2016, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 6.10.2016 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 12.10.2016 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenes beroep tot nietigverklaring van deze bijlage 20 werd op 17.02.2017 door de RVV verworpen. Vervolgens diende betrokkene op 9.05.2017 opnieuw een aanvraag in in functie van zijn zus. Ook deze aanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 6.11.2017. Deze beslissing werd op 9.11.2017 aan betrokkene betekend. Nog geen maand later, op 23.11.2017, diende betrokkene voor de vier maal een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.05.2018 en aan betrokkene betekend op 23.05.2018 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Op 26.06.2018 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 21.12.2018 en aan betrokkene betekend op 27.12.2018, samen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten (bijlage 20). Diezelfde dag, 27.12.2018, diende betrokkene voor de

zesde keer een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus. Deze aanvraag werd op 19.04.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 23.04.2019 aan betrokkene werd betekend.”

Voormelde criteria zijn onder andere (artikel 1, §2, 4°, 5° en 6° vreemdelingenwet):

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

De Raad wijst er daarnaast op dat het aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn. Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: *“Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (..) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (..)”* (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

De Raad herinnert eraan dat het risico op onderduiken gedefinieerd wordt als het voorhanden zijn van redenen om aan te nemen dat een vreemdeling die voorwerp is van een verwijderingsprocedure zal onderduiken. Daarbij wordt verwezen naar de criteria zoals hoger vernoemd en de specifieke motivering in de bestreden beslissing, waaronder het geen gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, evenmin als aan het inreisverbod en het tot zesmaal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van gezinshereniging wederom indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging, in functie van hetzelfde familielid. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij het voorwerp is van een inreisverbod en dat hij tot zesmaal toe en nagenoeg onmiddellijk achtereenvolgens een aanvraag tot gezinshereniging in

functie van zijn zus heeft ingediend. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze redenen, die overigens wettelijk zijn vastgelegd, te oordelen dat er een risico bestaat op onderduiken. Het feit dat verzoeker op een gekend adres verbleef en daar ook werd aangetroffen, doet hieraan geen afbreuk.

Het vierde middel is in de mate dat het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

3.3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN